

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 4133/17
25.04.2018. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца „АЛУМИНА“ ДОО у ликвидацији, Врање, чији је пуномоћник Србољуб Стефановић, адвокат из Београда, против туженог „KESZ KOZEP-EUROPAI ERITO ES SERELO KFT“ Република Мађарска, 6721 Szeged, Szilagy Ut 2, коме је Немања Витомировић, адвокат из Суботице постављен за пуномоћника за пријем писмена, ради исплате, вредност предмета спора 7.314.943,82 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Суботици П 554/11 од 25.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Суботици П 554/11 од 25.02.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца у целости и обавезан тужени да тужиоцу исплати новчане износе ближе назначене у ставу II изреке побијане пресуде са законском затезном каматом како је ближе назначено у истом ставу првостепене пресуде. Ставом III изреке првостепене пресуде обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 742.998,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 360. став 1. Закона о парничном поступку. У жалби указује да је погрешно наведен назив туженог и погрешно наведена адреса туженог јер је тужени још 30.09.2010. године променио пословно име тако да исто гласи „Re Cons Kft“, тако да је пресудом усвојен тужбени захтев у односу на правни субјект који не постоји ни под тим називом нити на адреси која је назначена. У прилогу жалбе доставља извод из регистра предузећа за туженог издат од стране матичног Регистра привредних субјеката који је оверен од стране нотара и преведен од стране судског тумача на српски језик. Даље указује да је учињена повреда одредаба парничног поступка јер је туженом незаконитим поступањем, пре свега пропуштањем уредног достављања тужбе као иницијалног акта и позива да се постави привремени заступник за примање писмена није дата могућност да расправља пред судом. Тужени се још од 29.05.2009. године не налази на адреси која је назначена у тужби и у пресуди већ се налази на адреси Гутенберг улица бр. 25-27, 6722 Сегедин, Мађарска и ова промена је уредно регистрована у Мађарској дана 06.07.2009. године што се може утврдити из приложеног извода из Регистра. Како је тужба поднета 14.04.2010. године то произилази да у то време регистровано седиште туженог није било оно које је

назначено у тужби. Даље се у жалби указује да тужилац своје потраживање према туженом морао да оствари у стечајном поступку који се водио према туженом у Мађарској (о чему тужени доставља доказе), а доцније у допуни жалбе доставља оверене преводе на српски језик доказа о спроведеном стечајном поступку над туженим. У смислу жалбених навода предложио је да се жалба усвоји и првостепена пресуда укине или преиначи и одбаци тужба или овде тужбени захтев.

У одговору на жалбу туженог тужилац истиче да је жалба неблаговремена јер је пуномоћник за пријем писмена пресуду примио 16.03.2015. године а жалба је изјављена 01.04.2014. године то је дакле последњи рок за изјављивање жалбе био 31.03.2015. године. Даље се указује да је жалба неоснована и да је првостепени суд применио одредбе Закона о парничном поступку о достављању писмена странци која има седиште у иностранству, да је достава тужбе и поднесака извршена дипломатским путем, те како тужени у остављеном року није поступио по налогу првостепеног суда и поставио пуномоћника за пријем писмена то је првостепени суд у складу са Законом о парничном поступку донео решење којим се туженом одређује пуномоћник за пријем писмена. Према наводима жалбе стечајни поступак пред туженим отворен је 10.11.2010. године док је парнични поступак био у току па је тужени према Закону о парничном поступку био у обавези да обавести суд о свакој промени која код туженог наступи у току трајања парнице. У том смислу је био у обавези да обавести суд да је над њим отворен стечај и да је дошло до промене поступка туженог. У смислу навода жалбе предлаже да се жалба туженог одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу одредбе чл. 372. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09) који се примењује у овом случају, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

Побијана пресуда донета је уз постојање апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку на коју повреду у жалби основано указује тужени, о којој повреди другостепени суд води рачуна и по службеној дужности, као и повреде из члана 361 став 2 тачка 9 истог закона на коју наводима у жалби указује тужени у односу на кога се недостаци из наведене одредбе односе.

У овој парници, тужба са прилозима као и одлуке суда о постављању пуномоћника за пријем писмена, нису достављане туженом на адресу седишта туженог која је евидентирана у надлежном Регистру Републике Мађарске како у време подношења тужбе, тако и у време вршене доставе замолницом. Такво достављање не може се сматрати уредним достављањем туженом. На наведени начин туженом није омогућено да расправља у поступку што представља разлог за укидање првостепене пресуде.

Према разлозима побијане пресуде парничне странке закључиле су два уговора и то уговор за израду, испоруку и монтажу алуминијумских врата, прозора и стене на граничном прелазу Хоргош број 273 од 02.04.2004. године као и уговор за израду испоруке и монтаже црне браварије и елоксиране алуминијумске ограде на граничном прелазу Хоргош број 551/1 од 25.11.2004. године. По основу уговора од 02.09.2004. године остао је дуг туженог према тужиоцу у висини од 20.364,47 евра, а према члану 2 тог уговора предвиђено је да се тужени као купац обавезује да изврши уплату аванса у износу од 40% а остатак од 50% износа уговора да уплати на основу месечне ситуације, 5% од вредности до исплати након техничке примопредаје целокупног комплекса и граничног прелаза, а преосталих 5% након 24 месеца од техничке примопредаје. Записник о примопредаји сачињен је 07.03.2005. године те је са тим датумом доспела обавеза туженог да тужиоцу плати 50% од новчаног износа који је задржан на име гаранције што износи 10.182,23 евра. Преосталих 50% износа задржаног на име гаранције тужени је требао да плати тужиоцу 17.03.2007. године што значи да је

обавеза плаћања износа од 10.182,23 евра доспела 17.03.2007. године. Стога је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца за овај део тужбеног захтева.

Из уговора од 25.11.2004. године преостаје дуг туженог према тужиоцу од 1.837,10 евра према члану тог уговора тужени је као инвеститор задржао на име гаранције наведени износ а обавеза туженог је била да половину задржаног утврђеног износа исплати тужиоцу 17.03.2005. године а другу половину 17.03.2007. године. Из наведених разлога суд обавезује туженог да сходно утврђеном из овог уговора од 25.11.2004. године исплати тужиоцу износ од 918,55 евра са припадајућом каматом.

Тужилац је обавио за туженог, према даљим разлозима првостепене пресуде, и накнадно изведене радове по понуди од 10.05.2005. године и остао је дуг туженог од 287,60 евра а за накнадне браварске радове остао је дуг од 2.287,60 евра а за накнадне браварске радове остао је дуг од 35.610,52 евра при чему је тужени у својим документима дао сагласност на наведене радове те је потраживање од 2.277,60 евра доспело дана 29.06.2005. године и у том делу првостепени суд усвојио тужбени захтев са припадајућом каматом.

Насупрот наводима из одговора на жалбу тужиоца, жалба туженог је благовремена, обзиром да је достављање пресуде пуномоћника за пријем писмена извршено 16.03.2015. године а тужени је жалбу изјавио препорученом поштанском пошиљком на дан 31.03.2015. године о чему постоје докази у списима након спроведених извиђајних радњи, а такође постоји и коверта са рецепсима и датумом.

Према стању у списима овај парнични поступак инициран је тужбом која је поднета првостепеном суду 14.04.2010. године. У тој тужби као првотужени (друготужени је била Грађевинска дирекција Србије према којој је тужба повучена правноснажно) је означен KESZ KOZEOP - Еуропа I Epito S Serelo KFT, Република Мађарска, 6721, Szeged, Szilagy Ut 2. У списима постоји допис Министарства правде приспео у првостепени суд 20.07.2011. године по замолници суда од 11.05.2011. године (замолница се односи на доставу тужбе са прилозима туженом, одговора на тужбу друготуженом) а према доказу о уручењу који је у прилогу дописа Министарства правде достава је вршена правном лицу како је означен у иницијалној тужби на адреси као у иницијалној тужби и достава је вршена 06.10.2010. године.

И све касније доставе које су вршене у овом спору замолним путем вршене су лицу са називом као у тужби и на адреси као у тужби, укључујући и решење којим се позива да постави пуномоћника за пријем писмена као и решење о постављеном пуномоћнику за пријем писмена.

Обзиром да тужени основано у жалби указује и доставља доказе - извод из регистра предузећа, извод од надлежног органа Републике Мађарске преведен од стране судског тумача на српски језик према коме је пословно име туженог у периоду од 05.02.2003. године до 30.09.2010. године исто као оно које је означено иницијално у тужби, а од 30.09.2010. године је промењено у назив како је тужени означен у жалби, те како је седиште туженог до 29.05.2009. године било на адреси која је означена у тужби а од 29.05.2009. године на другој адреси која је назначена у жалби а то је 6722 Szeged, Gutenberg Utca 25-27, то извршена достава туженом на адреси на којој није регистровано његово седиште није уредна. На наведени начин како туженом тужба са прилозима није уредно достављена, парница није могла почети да тече, туженом није омогућено, пропуштањем достављања, да расправља о овој парници а првостепена пресуда због наведеног захваћена је апсолутно битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку те ју је ваљало укинути.

Не могу се прихватити као основани наводи из одговора на жалбу тужиоца, да је тужени био у обавези да обавести суд о свим променама које су уследиле а тако и отварање поступка стечаја. Ово из разлога, јер је тужени и пре него што је тужба поднета (тужба поднета 14.04.2010. године) променио адресу седишта друштва (адреса

промењена 29.05.2009. године) па како му тужба није уручена на регистрованој адреси седишта и како парница није почела да тече, то је тужени и није био дужан нити је могао да обавести суд о промени адресе. Тужилац је био дужан да пре подношења тужбе, прибави све податке о туженом укључујући и тачну адресу седишта која је регистрована код надлежног органа Републике Мађарске и да ту адресу назначи у тужби. Адреса коју је тужилац означио у тужби, према изводу из Регистра предузећа коју је доставио тужени у жалби је брисана 29.05.2009. године, дакле пре подношења тужбе.

Тужени, такође основано у жалби указује да је у поступку учествовало лице које не може бити странка у поступку, а овај недостатак се односи на туженог који је изјавио жалбу.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба парничног поступка на које је указана, тако што ће тужбу са прилозима уредно доставити туженом који има пуномоћника из реда адвоката и на тај начин омогућити туженом да се на тужбу изјасни и да расправља у овој правној ствари.

Првостепени суд ће посебно имати у виду и наводе туженог и доказе које је доставио да је над туженим био отворен стечајни поступак пред надлежним судом у Републици Мађарској, те ће првостепени суд имајући у виду да је за стечајни поступак који је вођен над туженим у Републици Мађарској, меродавно право Републике Мађарске тј. закон који уређује стечајни поступак сазнати меродавно право у складу са чланом 13. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, те утврдити које су последице отварања стечајног поступка, као и закључења истог према прописима Републике Мађарске и од каквог су утицаја те последице на тужбу и тужбени захтев тужиоца према туженом, имајући у виду наводе из жалбе туженог и достављање доказа,

Тужилац ће водити рачуна да у поновном поступку, а имајући у виду достављене доказе од стране туженог правилно означи назив туженог у овом спору.

Првостепени суд ће, зависно од поступања тужиоца и означења туженог, у поновном поступку, полазећи од примедби изнетих у овом решењу након отклањања битне повреде на које је указано, поново извести све доказе које предложи парничне странке а за које првостепени суд сматра да је неопходно извести, потпуно и правилно утврдити чињенично стање, те у зависности од правних последица отварања и закључења стечајног поступка над туженим у Републици Мађарској а у складу са наведеним правом са Републике Мађарске донети нову и на закону засновану одлуку.

У поновном поступку првостепени суд ће одлучити и о трошковима спора јер они зависе од исхода спора и успеха странака.

Из свих наведених разлога применом члана 376. став1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09) у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) одлучено је као у изреци.

МН/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Александра Поповић, с. р.

За тачност отправка